

NA KONEC SVĚŠTA A ZPĚTKY - XII.

Pondělí, 04 leden 2010

Další den jsme se usnesli, že se podíváme na opačnou stranu Magnetik Islandu - jeli jsme busem, a pak dusali po lesní cestě do kopce (jak jinak); tady to bylo podstatně sušší a tak jsme narazili na naše první stromové trávy. Cesta byla písčitá...

Pochopitelně bylo kolem poledne a na mne bylo prostě pářeno horko a dusno; ten kopeček jsem fakt vylezla vypětím všech sil, hlavně dechových. Slunce nemilosrdně páliло a sporý stín, který vrhaly malé eukalypty, naprosto neúčinný. Po vylezení nahoru se otevřely výhledy na moře - ty každopádně stály za námahu. Dohadovali jsme se, zda to, co vidíme v moři na obzoru, je a nebo není Austrálie - tedy pevnina. Litovala jsem, že ostrov byl moc velký na to, abychom ho mohli přehlédnout celý - Green Island byl malý, ale plochý, tam nic nepřevýšilo bujnou vegetaci palem a jiných tropických rostlin a tady jsme se také na jakou úplnou a definitivní kótu nedostali. Posedávala jsem po obědě, které ale nechládily ani v nejmenším a lapala po dechu. Halenku rozepnutou, pářeno nebezpečně, že bychom někoho potkali. Celá schvácená jsem pak prohlásila, že dál nejdu; a v tom se vraceli ti mladí, co nás na kraji předešli - sdělili Járovi, že na cestě za zatáčkou končí. Tak si to Jára došel sám, já jsem se snažila ohlídat si hady a ty, abych vyhověla Járovo obavám, zda mě mělo nechat tam na chvíli samotnou :-)) Pak jsme seskákali dolů - ani to nebylo bez problémů, poněvadž i sebemenší pohyb vyadoval zvýšené dýchání a s tím jsem měla potíže. Dole v jakém malém rekreačním hnízdečku jsem narazila na spadlý zelený plod z palmy, sebrala si ho a Jára měl zase o rabisu (OK, musím to slovíčko vysvětlit - znamená to něco jako nesmyslný odpadky, zbytečnosti, krámy atd. - ale to vám asi už došlo...) a tak jsem ho potají vrazila do kapsičky halenky - k tomu jsem pak nenápadně přidávala další úlovky a jsme na oběd. Já chtěla cokoli studeného - výborný salát se sušenými rajčaty, Jára se zase rozhodl ochutnat klokaní maso - bylo dobré, jedna porce pohodlně nasýtla nás oba, salátem jsme se dorazili. Pak už jsme očekali na bus a přitom tam není žádná postava; jako postava fungovalo něco jako papírnickví dohromady s knihkupectvím, tak jsme odtamtud poslali jaké pohledy. A právě v momentě, kdy přišel bus, jsem se pro cosi sehnula k zemi a z kapsy mi vypadl nějaký drahý nasbíraný rabis - Jára to rychle sbíral - z ukázkově umetené chodníku - a syšel jak přitom jak rozfajrovanej piliček, vypadal, že by mě nejraději zabil :-)) Ale sesbíral to a dal mi to nakonec, tak jsem o úlovek nepřišla. :-)) Busem jsme se dopravili do kempu, vzali plavky a konečně jsem si zase mohla vlézt do onoho vyhrazeného plivátka vody. Večer jsme táhli po protějším pláži a pak dom, sbalit, umýt a na ráno nachystat k odjezdu - z onoho magického Magnetiku... A tak jsme jeli druhý den nejdříve busem do přístavu a po tentokrát klidně do Townsvillu, kde jsme měli do večera čekat na bus, který nás odvezl zase dál k jihu. Chtěli a prohlédli jsme si město a hlavně jsme vyhlápli na onen slutý pahorek. Tučila jsem, že to neudýchám, a protože jsem věděla, že Jára by tam moc rád, tak jsem ho přesvědčila, že mě mělo opustit, slíbila mu, že ne přecházet a budu se maximálně pohybovat po jakési zóně města a poposedávat na lavičkách. Zásobil rabisem a vodou a vyrazil. Já jsem se procházela volným tempem, chvílemi se posadila na lavičku, v jednom obchůdku jsem narazila na hand make aboriginu, kterou jsem chtěla přivést jako suvenýr, ale neměla jsem dolary (těmi mě bohužel synek nezáobil), tak jsem se domluvila s prodáváčkou, že se tam zastavíme později. No, a pak se vrátil Jára, děsně užicenej, tak jsem ho posadila na lavičku, otěla jsem ho onou vodou, kterou mě zásobil a já jsem se obezřetně vyprala po té, co se najedl a napil, tak jsme zašli do onoho obchůdku - a on byl zavřený. Prohlásila jsem, že chci do klimatizovaného prostoru a Jára měl už taky věšeho dost, takže ani moc neprotestoval a díky tomu jsme zavítali do muzea... Anna